

# απόψεις

## Η συζήτηση για το όριο του αφορολόγητου

*Η δημόσια συζήτηση για το όριο του αφορολόγητου αναφορικά με τη φορολογία εισοδήματος παραμένει ενεργής εδώ και καιρό. Από τα πρόσφατα στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα ο ΣΕΒ προκύπτει ότι κατά το έτος 2018 ποσοστό 65% των ενεργών φορολογούμενων δήλωσαν κτήση καθαρού εισοδήματος μεταξύ 0-10.000 ευρώ. Ποσοστό 32% των ενεργών φορολογούμενων δήλωσαν καθαρό εισόδημα κυμαινόμενο από 10.000 έως 30.000 ευρώ. Ποσοστό 2,4% καθαρό εισόδημα κυμαινόμενο από 30.000 έως 60.000 ευρώ και μόλις ποσοστό 0,5% δήλωσαν καθαρό εισόδημα άνω των 60.000 ευρώ.*

*Τα στοιχεία αυτά καταγράφουν την οξεία εισοδηματική απώλεια που έχει προκαλέσει στους φορολογούμενους η βαθύτερη οικονομική κρίση της τελευταίας δεκαετίας. Όταν σχεδόν 7 στους 10 από τους ενεργούς φορολογούμενους της χώρας δηλώνουν τόσο χαμηλό εισόδημα, ώστε τελικά αυτοί να μην συνεισφέρουν με καταβολή άμεσου φόρου στη συλλογή δημοσίων εσόδων, καθίσταται απολύτως κατανοητό ότι το κράτος στερείται έναν από τους βασικότερους πόρους επιβίωσής του. Τα έσοδα από τους άμεσους φόρους συμβάλλουν αποφασιστικά στη διατήρηση των ανελαστικών κρατικών αγαθών, ενώ συνιστούν ένα από τα σημαντικότερα εργαλεία αναδιανομής πλούτου καθώς και εξυπηρέτησης του κράτους πρόνοιας.*

*Επομένως, η μη είσπραξη άμεσων φόρων από σχεδόν τους 7 στους 10 φορολογούμενους οδηγεί στο ευχερές συμπέρασμα ότι τα αναγκαία για τη διατήρηση του κρατικού μηχανισμού έσοδα, που αντιστοιχούν και προϋπολογίζονται ως εισπρακτέα έσοδα από τους άμεσους φόρους, θα πρέπει να προέλθουν από τους υπόλοιπους 3 στους 10 ενεργούς φορολογούμενους. Με άλλα λόγια, οι λίγοι επωμίζονται το βάρος για τους πολλούς. Αυτό έχει ως περαιτέρω συνέπεια τη βαρύτατη φορολόγηση αυτών των λίγων και λόγω της φοροδοτικής ικανότητας που με συνέπεια αυτοί εμφανίζουν.*

Ακολούθως, η βαρύτατη αυτή επιβάρυνση των λίγων με υψηλούς άμεσους φόρους (εισοδήματος) δημιουργεί σε αυτούς αδυναμία κατανάλωσης και αποταμίευσης. Η αδυναμία κατανάλωσης οδηγεί τις επιμέρους Αγορές σε χαμηλότερες ισορροπίες, δηλαδή σε χαμηλότερους όγκους ζήτησης και επομένως σε χαμηλότερη προσφορά. Αντίστοιχα, η αδυναμία αποταμίευσης οδηγεί σε αδυναμία σώρευσης κεφαλαίου και κατά συνέπεια σε αδυναμία διενέργειας επενδύσεων. Η τελευταία καθυστερεί την προσαρμογή της επιχειρηματικότητας στις νεώτερες ανταγωνιστικές συνθήκες και απαρχαιώνει τη βιομηχανική και λοιπή παραγωγή στη χώρα.

Προκειμένου να διαφύγουμε από αυτόν τον φαύλο κύκλο που οδηγεί τη χώρα σε αναμικούς ρυθμούς ανάπτυξης, εκτός των λοιπών μας προσπαθειών, επιπρόσθετα θα πρέπει να επιδιώξουμε τη διεύρυνση της φορολογικής βάσης. Διεύρυνση, που υγιώς επιτυγχάνεται με τον περιορισμό της ανεργίας, με την αύξηση του ανταλλάγματος από την παροχή εργασίας κ.ο.κ. Επιτυγχάνεται, όμως, και με την παράλληλη διερεύνηση αν το σύνολο των 7 στους 10 ενεργών φορολογούμενων, που δεν καταβάλλει ή καταβάλλει ελάχιστα ποσά άμεσων φόρων, πράγματι δεν έχει σχετική φοροδοτική ικανότητα και κατά συνέπεια όντως δεν έχει υποχρέωση φορολογικής καταβολής. Με άλλα λόγια, στόχευση του ελεγκτικού μηχανισμού της φορολογικής διοίκησης θα πρέπει κατά προτεραιότητα να καταστεί η διερεύνηση αν στο ως άνω υποσύνολο περιλαμβάνονται και συμπολίτες μας οι οποίοι έχουν αποφασίσει να ζουν και να δρουν στη χώρα εις βάρος όλων των υπολοίπων. Η διεύρυνση της φορολογητέας βάσης συνιστά αποτελεσματική μέθοδο αύξησης των κρατικών εσόδων. Με την αξιοποίησή της, είναι πιθανή η επίτευξη καθεστώτος δίκαιης φορολόγησης, αποτέλεσμα του οποίου είναι κατ' εμπειρική παρατήρηση, η αύξηση του βαθμού φορολογικής συνείδησης. Περαιτέρω, η διεύρυνση της φορολογικής βάσης συμβάλει στη δυνατότητα μείωσης του υπέρογκου σήμερα φορολογικού βάρους που μοιράζονται οι λιγότεροι, έναντι των περισσότερων. Η μείωση του φορολογικού βάρους θα απελευθερώσει δυνάμεις που θα επιχειρήσουν στη χώρα, καθώς θα καταστεί δυνατή η συγκέντρωση και επένδυση κεφαλαίων. Παράλληλα, η μείωση του φορολογικού βάρους θα αφήσει ελεύθερους πόρους για την αύξηση της κατανάλωσης, η οποία με τη σειρά της θα αυξήσει τη ζήτηση και επομένως και την παραγωγή.

Όλα αυτά, δυστυχώς, δεν συμβαίνουν ούτε αυτόματα, ούτε άμεσα. Απαιτούν προγραμματισμό, στόχευση και πάνω απ' όλα κοινωνική συνείδηση. Ώστε, ο στόχος της από κοινού συμμετοχής στα δημόσια βάρη και ανάλογα με την πραγματική φοροδοτική ικανότητα του καθενός από εμάς να αρχίσει να επιτυγχάνεται.

**Ασπασία Μάλλiou**